

καὶ ἰδοὺ τοῦθ' ὅπερ ἐννοεῖται διὰ τῆς ἐκφράσεως αὐτῆς οἱ Γάλλοι δὲν ἦσαν τοσοῦτον Γάλλοι.»

Αἱ ἀντιθέσεις αὗται παρηγοῦνται ἐπίσης καὶ εἰς τὸν ἠθικὸν χαρακτήρα. Αἱ πράξεις αἱ πλέον ἡρωϊκαί, ἡ ἀρετὴ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν, ἡ μεγαλοψυχία ἡ πλέον ἀδάμαστος εἰς κοινὰ παρ' ἡμῖν· ἀλλ' ἐπίσης ἀπὸ ἅπαξ εὐρεθώμεν ἐντὸς τῆς διαπύρου ἀτμοσφαίρας τῶν πολιτικῶν παθῶν, δὲν δυσκολευόμεθα τοῦ νὰ πράξωμεν τὰ πλέον ἀηδὴ κακουργήματα καὶ ἀξιωματίους πράξεις. Ὁ Γάλλος πάντος ἄλλου εἶναι ἱκανὸς ὑπερτάτου βαθμοῦ ἀφοσιώσεως, πλὴν σπανίως εἶν ἐπιδεικτικὸς βραδείας, ἐσκεμμένης καὶ φρονίμου μετορρυθμισέως, τοιαύτης μάλιστα, ἥς τὰ καλὰ ἀποτελέσματα θέλουν φανεῖν μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι ἢ τριάκοντα ἐτῶν. Τὸ μέλλον, τὸ μέγα τοῦτο σύνθημα ὄλων τῶν ἐποχῶν, ἡ οὐσιώδης βλάβη ὄλων τῶν συμφερόντων, τὸ ὑποστήριγμα τῶν λύσεων ὄλων τῶν προβλημάτων, μικρὰν ἐντύπωσιν μᾶς κάμνει· πάντοτε μᾶς φαίνεται ὡς λίαν ἀόριστον καὶ πολὺ μεμακρυσμένον, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἔχομεν καθ' ὅλα πρωτοβουλίας ταύτης, ὡς ἐκ τῆς ζωῆς καὶ ὀδυνηρῶς ἡμῶν φαντασίας, ἀπαιτούμεν ἄμεσα ἀποτελέσματα, διὸ δικαίως ὁ κλεινὸς Μιραβὼς ἐσυνήθιζε νὰ λέγῃ· «Ἐδὼ εἶναι τόπος ὅπου πάντοτε προθυμοῦνται νὰ ἀνασπᾶσιν τὴν ῥίζαν τῆς ἐξουσίας, δύο ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἔχουν φυτεύσει εἰς τὴν ἄμμον.» Ἐντεῦθεν τὰ ἀδύνατα δοκίμια μεταβρομύσεων, μεταπολιτεύσεων, καὶ τελειοποιήσεων, τὰ ὅποια γίνονται κατὰ περιόδους μᾶλλον ἢ ἥτιον μακράς. Ἐνὶ λόγῳ, ἡ νόσος τοῦ νὰ θέλωμεν νὰ ἡμεθα ἄλλως πῶς ἀπ' ὅτι εἴμεθα ἐπιπολάζει, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία πρὸς ἀμνημονεύτων εἰς τὴν πατρίδα μας χρόνων· οὐδέποτε ὅμως ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν δριμύτητος ὅποιον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, καθ' ἃς τὰ πάντα γίνονται, ἀπροσδοκῆτως, διὰ κλονισμῶν, προσβολῶν καὶ ὑπερβολῶν. Βλέπετε ἤδη, φίλτατε συνάδελφε, τὸν λόγον οὗ ἐνεκα παραιτήσαμεν πλῆθος δεξασίων, φρονημάτων καὶ φαντασμαγοριῶν τῶν παρελθόντων χρόνων, Ζητοῦμεν, ναί, ν' ἀναπληρώσωμεν ταῦτα πάντα, ἐνίοτε μὲν μὴ ἀναζητοῦντες καὶ μὴ ἐπιθυμοῦντες ἢ τὸ θετικόν, ἄλλοτε δὲ μὲν τινα ἰδεολογισμὸν χεμαιρικῆς τελειότητος, πρὸς ἣν προσηλονόμεθα μὲν τοσαύτην κλίσιν, ὥστε οὐδὲν δυστύχημα μᾶς φοβίζει, οὐδεμίαν ἀποτυχίαν μᾶς ἀπελπίζει. Δὲν πρέπει ἐπομένως νὰ ζητῆς πλέον ἀλλ' αὐτοῦ τὴν αἰτίαν τῶν τοσοῦτων συνεχῶς καὶ αἰεὶ ἀνωφελῶς μεταξὺ ἡμῶν συμβαινουσῶν ἐπαναστάσεων. Ἡ πρὸς τὸ βέλτιον καὶ ἀγαθὸν τάσις, καὶ τὸ ἀδύνατον τῆς τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἐτέρου αὐτῶν πραγματοποιήσεως κατὰ τὸν βαθμὸν, ὃν ἐπιτρέπει· ἡ σημερινὴ κατάστασις καὶ τὸ ὀξύρροπον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων εἶναι ὁ διακριτικὸς χαρακτὴρ τῆς ἐποχῆς. Καὶ τίς ἤθελε ποτε τὸ πιστεύσει; Οἱ σύγχρονοι ἡμῶν θεωροῦν μετὰ περιφρονήσεως καὶ ὡς πεπαλαιωμένον ἀπόφθεγμα τὰς σοφὰς λέξεις τοῦ κλεινοῦ Δουαίρου, τοῦ συμβουλευόντος ὅτι δὲν πρέπει νὰ ᾔται τις σοφώτερος τοῦ χρόνου.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ.

—ο—

(Τέλες ἴδε φυλ. 94.)

Ἀμάβλη Τασιῦ.

Ἡ Κυρία Τασιῦ εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ Κ. Βοιάρ. Ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἀδελφὴ τοῦ ὑπουργοῦ Βουχόττου, τὴν ἄφησεν ὄρφανὴν εἰς τὸ ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Εὐτυχῶς, μετὰ τινα ἔτη, ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ Κ. Βοιάρ ἐμελλεν, ὡς εἴπομεν, νὰ περιποιήθῃ τὴν νεάνισσαν μετ' ὄλων τῶν φροντίδων ἐκείνων, τὰς ὁποίας μόνον ἡ ἀληθὴς μήτηρ δύναται νὰ καταβάλῃ. Ἡ νεάνισ (Amable) Βοιάρ, προῖμωτάτα ἤρχισε ν' ἀναφαίνεται· ἐνεαετὴς οὕτως ἐγυμναζέτο ἥδη εἰς τὸ σπιχοργεῖν, καὶ μόλις ἦτο δεκαεπταετής, ὅτε ἐδημοσίευσεν ἀνόνυμως εἰδύλλιον, προξενήσαν ἐκπληξιν, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἔκαμιν λόγον ἡ Κυρία Ζαυλὶς, οἱ ΚΚ. δὲ Σεγιόρ, Τισσώτος καὶ Ζουή.

Τὸ 1816, ὑπανδρεύθη τὸν Κ. Τασιῦ, ὅστις ἐνεθάρρυνε παντίαις δυνάμεσι τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐμφαινομένης εἰς τὴν σύζυγόν του εὐφυίας. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1820 ἡ Κυρία Τασιῦ ἔστειλεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Ἀκαδημίας τέσσαρα ποιήματα· ἡ Ποταμονὴ τῶν Χριστογενῶν, τὸ Ἀστρὸν τῆς Ἀύρας, ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὸ Παρεκκλήσιον, καὶ ἡ Τελευταία ἡμέρα τοῦ ἔτους, ποιήματα βραβευθέντα διὰ τοῦ ἀργυροῦ κρίνου, τοῦ χρυσοῦ ἀμαράντου, καὶ τοῦ ἀργυροῦ χρυσανθέμου. Τὸ 1821 ἐδημοσίευσεν τὴν γαλλικὴν Ἱπποτίαν, σύγγραμμα πεζὸν μετὰ μυθωδιῶν, ἐν ᾧ ἐπροσπάθει νὰ περιγράψῃ τὴν ζωὴν τῶν Ἱπποτῶν τῆς παρελθούσης ἐποχῆς. Τὸ 1826 συνήψεν εἰς ἓνα τόμον ὅσας ποιήσεις ἐστίχοργησεν ἀπὸ τοῦ

χρόνου τῆς ὑπανδρείας τῆς. Τὸ 1829, ἐπεχείρησε σοβαρώτερον ὑποθέσεων συνθέσεις, ἔγραψε τὰ *Χρονικά τῆς Γαλλίας*, τὴν φυσιογνωμίαν πέντε αἰώνων τῆς γαλλικῆς ἱστορίας· τὸ 1835 ἐδημοσίευσε τόμον *Νέων Ποιημάτων*. Ἐκτὸς τῶν συγγραμμάτων τούτων, ἡ Κ. Ταστὺ συνέγραψεν ἑπὶ δύο τόμους διηγημάτων ἐμμέτρων, πλείστους ἄλλους περὶ ἀγωγῆς καὶ μεταφράσεις μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναφέρονται τὴν *Σειρὰν τῆς Γαλλικῆς Ἱστορίας* τὴν *Μητρικὴν ἀγωγὴν* τὴν *Συνέχειαν τῆς Οἰκογενείας*, σύγγραμμα τὸ ὁποῖον ἤρχισεν ἡ κυρία Γυϊζώτου, καὶ μετάφρασιν τινα τοῦ Ροβινσώωνος, συνρδευομένην ὑπὸ σημειώσεων, περὶ τοῦ Δανιὴλ Δεφοέ. Ἵνα δὲ συμπληρώσωμεν ἀπᾶσαν τὴν περιγραφὴν τῆς φιλολογικῆς ἀξίας τῆς Κ. Ταστὺ, χρεωστοῦμεν νὰ προσθέσωμεν εἰς τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς αὐτῆς θριάμβους, τὸν ἀπονειμηθέντα ὑπὸ τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἔπαινον διὰ τὸ ἐγκώμιόν τῆς πρὸς τὴν Κυρίαν Σεβινιέ.

Ἡ Κυρία Ταστὺ ἀναμφιβόλως δὲν εἶναι γυνὴ ὑπερέρας φύσεως, ἀλλ' ἂν ἐξαιρέσωμεν τὸ διήγημα *Φαβιανὸς ὁ φαντασιολόγος*, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ κυρία αὕτη ἤθελσε νὰ ἐπιδείξῃ πολυμαθεῖαν περὶ τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι εἶναι συγγραφεὺς εὐφυῆς, ἀπλοῖκῃ, ἀληθῆς, ἀγνὴ καὶ μεμελετημένη. Ὀλίγαι γυναῖκες γράφουσι μετὰ τοσαύτης ὀρθότητος καὶ σαφηνείας τὴν γαλλικὴν, ὀλίγαι δὲ πρὸ πάντων λησμονοῦσιν ὀλιγώτερον τὸ φύλλον τῶν, γράφουσαι. Κατὰ τὴν κυρίαν Ταστὺ, ἡ φιλολογία ὀρεῖται νὰ ᾔται διὰ τὴν γυναῖκα διατριβὴν τις ἀπλὴ καὶ οὐχὶ στάδιον, νὰ εἶναι ἀνάπαυσις τις καὶ οὐχὶ ἐνασχόλησις ἀποκλειστική. Ὅμιλεῖ περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ φύλου τῆς μετὰ μετριοπροσύνης, πρὸς ἣν ἤθελε χαρισθῇ ὁ αὐστηρότερος δικαστής.

« Ἐὰν ἐν τῇ οἰκίᾳ σου τὰ πάντα κανονίσῃς,
Δύνασαι τότε τὰς χορδὰς τῆς λύρας νὰ τονίσῃς,
Καὶ τῆς σχολῆς σου τὰς σιγμὰς νὰ τῇ ἀφιέρωσῃς,
Τῆς μητρικῆς καρδίας σου μόνας τὰς ἐντυπώσεις
Ψάλλουσα, ἡ τῶν παιδικῶν ἑτῶν τὰς ἀναμνήσεις. »

Δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι, παρὰ τὴν γονιμότητα, τοῦ καλᾶμου τῆς, ἡ Κυρία Ταστὺ ἔμεινε πάντοτε πιστὴ εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην τῆς φρονήσεως, καὶ ἀγαθότητος, ἧς ἡ τήρησις εἶναι τὸ μᾶλλον ἀξιάγαστον προσὸν τῆς γυναίκος.

Ἡ Κυρία Ταστὺ εἶναι ἐκ τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων συγγραφέων, οἵτινες ἀγαπῶνται ἀπὸ μόνον τὰ συγγράμματά των, ἐκ τῶν συγγραφέων ἐκείνων τοὺς ὁποίους τὸ πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς τὸ κοινὸν σίβας οὐδέποτε ἐγκατελείπει, καὶ τῶν ὁποίων τὰ βιβλία πρὸς ἀπάσας τὰς ἡλικίας περισπούδαστα, δύνανται νὰ περιέλθωσιν ἀπὸ χεῖρας νεανίου εἰς τὰς τῶν νεανίδων, χωρὶς ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ ἄλλην νὰ θέλωσιν ἐξέλεγε-ξιν ἢ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Πᾶν δ' ὅ, τι παρήγαγεν ὁ κάλαμος τῆς Κ. Ταστὺ εἶναι ἀποκύημα τῆς κοσμιότητος, τῆς καρδίας, τῆς συνέσεως, καὶ τῆς εὐαισθησίας, ἐν γένει δὲ εἴαι γλυκεῖα τις καὶ ἀπλὴ φιλοσοφία, ἀπαύγασμα ὥραιας καὶ ἐρασμίας ψυχῆς.

Βιογραφία Ἀνσελότου.

Ἵνα ἐκτιμήσωμεν ἐπαξίως τὴν Κυρίαν Ἀνσελότου, ἀρκεῖ νὰ λάβωμεν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῆς, τὸ δίτομον μυθιστόρημα, τὸ ἐπιγραφόμενον *Γαβριέλλα*, οὗ-τινος ὁ μῦθος δὲν πληροῦται ἀπὸ πολύπλοκον ὕψην συμβάντων καὶ σωρείαν ἐπισοδείων, τὸ σύνθημα τῶν συγγραφέων, τῶν μὴ ἐν ἑαυτοῖς καταφύγιον ἐχόντων, ἀλλὰ καθθῶναι τὸ τε πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν, καὶ μαρτυρεῖ τοῦ συγγραφέως τὴν ἀληθῆ πρὸς τὸ παρατηρεῖν εὐφυίαν. Τὸ δρᾶμα εἶναι ὅλως ἐσωτερικόν. Τελεῖται εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας τῶν προσώπων τοῦ μυθιστορήματος, ἀντὶ νὰ πληροῦται ἀπὸ συμβάντα θορυβώδη. Ἡ Κυρία Ἀνσελότου ἐζήτησε διάφορον εἰς μόνην τὴν ἀνάπτυξιν τινῶν χαρακτήρων, οὓς δύναται τις νὰ θεωρήσῃ ὡς τύπους κοινωνικοὺς καὶ κατῳρθωσῃ τὸ σκοπούμενον. Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν φιλολογικῶν συγγραφεῶν εἶναι τὸ δυσκολώτερον, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὸ ἐνδοξότερον, ἐπειδὴ, καταδεικνύον ἀείποτε φράσεις τινὰς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εὐχαριστεῖ τὸ πνεῦμα, ἐν ᾧ συγχρόνως καὶ τὸ διδάσκει.

Ἵπάρχει εἰς τὸ μυθιστόρημα ἡ *Γαβριέλλα* εὐαισθησία ἀνευ ἀηδίας, ἰσχὺς ἀνευ ψυχρότητος καὶ ἀνευ ἀνδρικῶν ἀξιώσεων. Τὸ ὕψος εἶναι εὐρύ, εὐχρουν, νευρῶδες καὶ καθαρὸν.

Ἡ Κυρία Ἀνσελότου ἔγραψε πολλὰ διὰ τὸ θέατρον, μ' ὅλον ὅτι, κατὰ τὴν ιδέαν μας, τὸ εἶδος τοῦτο τῆς συγγραφῆς, δὲν ἀρκίζει τόσον εἰς τὴν φύσιν τῆς εὐφυίας τῆς. Ἐπειδὴ ἡ *Μαρία* π. χ. κωμῳδία αὐτῆς, μ' ὅλην τὴν εὐνοικίην δεξίωσιν, ἣν ἔτυχε παρὰ τοῦ κοινου δὲ δύναται νὰ περιποιήσῃ εἰς τὴν Κυρίαν Ἀνσελότου φιλολογικὸν τινα τίτλον σοβαρόν. Τὸ πόνημα τοῦτο χυδαῖον τὴν ἐννοιαν, ἀνευ ζωῆς καὶ αἰτονον κατὰ τὸ ὕψος, δὲν ἔχει ἄλλην ἀξίαν, εἰμὴ τὸν γενναῖον σκοπὸν, ὅστις ἐνέπνευσε τὸ σύγγραμμα· διότι ἐπὶ τῇ ψευδῇ προφάσει τοῦ νὰ διασκεδάσῃ τὸ κοινὸν μὲν κωμῳδίαν τινὰ, ἡ Κυρία Ἀνσελότου, σκοπὸν προφανέστατον εἶχε νὰ διδάξῃ εἰς τὰς γυναῖκας τὴν ἀφοσίωσιν

ὑπὸ τρεῖς ἐπόψεις· τὴν ἀφοσίωσιν τῆς κόρης, τῆς συζύγου καὶ τῆς μητρός.

Ἐπίσης δὲ οὐδὲ ἡ Κυρία Πολάρδου, δράμα ἱστορικὸν εἰς τρεῖς πράξεις μὲ ἄσματα, εἶναι δυνατόν νὰ κατατάξῃ τὴν συγγραφὴν μεταξὺ τῶν ἀξίων μνημονεύσεως δραματουργῶν.

Ἄλλ' ἀφέντες τὰ δραματικὰ πονήματα τῆς Κυρίας Ἀνσελότου, ἃς παρατηρήσωμεν τὰ βιβλία της, ἅτινα, καί τοι μὴ κινῶντα ἐξ ἴσου τὸ συμφέρον ὑπὸ φιλολογικὴν ἐποψίν, διακρίνονται ὁμῶς ἅπαντα διὰ τοῦ εὐγενεῖς σκοποῦ αὐτῶν καὶ τῆς καθαριότητος τῆς πηγῆς τῆς ἐμπνεύσεώς των. Οὐδεὶς συγγραφεὺς ἄλλος παρὰ τὴν Κυρίαν Ἀνσελότου ἔχει αἰσθηματικὸν ζωηρότερον τοῦ τιμίου, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου. Ἡ δόξα αὕτη, κατὰ τὴν ἰδέαν μας εἶναι ἡ καλλιτέρα πασῶν.

Ἡ Κυρία Καρόλου Πευθῶ.
(Charles Reybaud).

Τὰ κυριώτερα συγγράμματα τῆς Κυρίας Πευθῶ συγχροτοῦσι τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα τόμους σχεδόν.

Δὲν ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν νὰ ἀναλύσωμεν ἅπαντα, λέγομεν δὲ μόνον ὅτι τὰ διηγήματα τῆς κυρίας ταύτης συγκινοῦσι τὸν ἀναγινώσκοντα, ὅτι τὸ ὕψος τῆς εἶναι ταχὺ, πλήρες θερμότητος καὶ ζωῆς, καὶ ἀποσπῶν τὴν προσοχὴν παντὸς ἀναγνώστου. Ἡ Κ. Πευθῶ ἠξεύρει καὶ νὰ γράφῃ καὶ νὰ σκέπτεται καλῶς. Εἰς τὰ συγγράμματά της, ἡ λεπτὴ εὐαισθησία ἐνοῦται πρὸς τὸ ἔντονον τῆς γραφίδος ἀνδρὸς ἐπιδεξιῶν, καὶ ἅπαντα ἀποπνέουσι τὴν ποίησιν καὶ τὴν χρησιμότητα, καὶ εἶναι ἀξία ἀναγνώσεως.

Π. Η.

ΥΜΝΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

ΨΑΛΛΑΟΜΕΝΟΣ ΕΤΗΣΙΩΣ

EN TOIS

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΙΣ ΑΝΑΚΤΟΡΟΙΣ ΤΩΝ ΣΙΝΩΝ.

—ο—

ΜΕΡΟΣ Α'.

«Ὅταν τὸν νοῦν μου στρέψω πρὸς Σᾶς, σοφοὶ πρόγονοί μου, αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἀνοψούμενον μέχρι τοῦ ὑπερτάτου τῶν οὐρανῶν μέρους. Ἐκεῖ εἰς τὸ ἀπειρον τῶν αἰώνιων πηγῶν τῆς ἀληθοῦς δόξης, καὶ τῆς σταθερᾶς εὐδαιμονίας, μὲ χαρὰν βλέπω τὰς ἀθανάτους ὑμῶν ψυχὰς, δοκιμαζούσας πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀνδρείας αὐτῶν, τὴν ἀνέκφραστον γλυκύτητα τῶν διηνεκῶς ἀνανεωμένων ἡδονῶν.

Καί τοι μ' ἐλλείψεις καὶ ἀνικανότητες, ἡ θεία ὁμῶς πρόνοια μ' ἐθεσεν εἰς τὸν ὕψιστον τοῦτον ἐπὶ γῆς βαθμόν, χάριν τοῦ ἐξ οὗ καταγόμαι σεβαστοῦ ὑμῶν αἵματος. Ἐπὶ τῶν λαμπρῶν ὑμῶν ἵχνων δὲν ἐξεύρω νὰ περιπατῶ· ἀλλ' αἱ συνεχεῖς φροντίδες μου, τὸ σέβας μου, καὶ προσπάθειά μου, θέλουν ἀποδείξει εἰς τὰς μελλούσας γενναίας ὅτι ἡζιώθην τοῦλάχιστον νὰ ζῶ ἄνευ ἐλέγχων συνειδήσεως.»

Ὁ ὕμνος οὗτος ψάλλεται ὑπὸ τινων μουσικῶν ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅθεν μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο μέρος ὁ μνηστὴς Αὐτοκράτωρ κάμνει τρεῖς μετανοίας ἐδαφιαίως καὶ ἐκάστοτε κρούει τρίς διὰ τοῦ μετώπου αὐτοῦ τὴν γῆν· ἀκολουθῶς ἐνεργεῖ τὰς σπουδὰς καὶ τὰς προσφορὰς συγκειμένας ἐκ κραάτων καὶ ἀρωμάτων. Διαρκούσης δὲ τῆς παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τελουμένης ταύτης ἱεροπραξίας οἱ μουσικοὶ ἄδουσι τὸ ἕξῃς δεῦτερον μέρος.

ΜΕΡΟΣ Β'.

«Εἰς ὑμᾶς τὸ πᾶν χρεωστῶ, τὸ λέγω ἄνευ δισταγμοῦ· αὕτη ἡ ἰδία ὑμῶν οὐσία καθιστᾷ τὸ σῶμά μου· ἀναπνέω τὴν πνοήν σας, καὶ δὲν ἐργάζομαι παρὰ διὰ τοῦ ὠσμοῦ ὑμῶν. Ὅταν ὥς ἐκ τοῦ καθήκοντός μου, ἔρχομαι εἰς τὰ μέρη ταῦτα, διὰ νὰ ἐκπληρώσω τὰ χρέη τῆς εὐγνωμοσύνης μου, χαίρω τῆς παρουσίας σας. Σεῖς ἐκ τῆς ἐνδόξου διαμονῆς σας πρὸς χάριν μου καταβαίνετε. Ναί, σεῖς εἰσθε παρόντες· ἡ σεβαστὴ ὑμῶν εἰκὼν ἐλκύει διὰ τῆς λάμπσεώς της τὰ δειλὰ βλέμματά μου. Ὁ ἥχος τῆς φωνῆς σας, γεννᾷ εἰς τὴν καρδίαν μου τὰ τρυφερώτερα τῆς φύσεως αἰσθήματα. ὦ! πρὸς Σᾶς οἵτινες μοι ἐδώκατε τὴν ζωὴν, γονυπετῶς προσφέρω τὰ σεβάσματά μου· εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε αὐτά, ὡς δείγματα τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ, καὶ τῆς εὐκρινεστάτης ἀγάπης.»

Πρεσβεύουσιν ὅτι οἱ πρόγονοι καταβαίνουν εἰς οὐρανοῦ διὰ νὰ δεχθῶσι τὰς εἰς αὐτοὺς ἀπονεμώμενας τιμὰς, καὶ ὅτι παρευρίσκονται εἰς τὴν πρὸς δόξαν αὐτῶν τελουμένην τελετὴν. Μετὰ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς ἐπανηλημμένας μετανοίας, ὁ Αὐτοκράτωρ